

DOS ACTORS QUE VOLEN per Juan Marea

El món de la parella és on sembla que molts volen viure. Però ai dels que gosen trepitjar-lo plegats!: difícilment el podran abandonar per separat després.

Vaig assistir el dijous dia 17 de maig a la Nau Ivanow i m'hi vaig llençar de cap: La companyia RetorCia Teatre ens esperava frisoza amb el seu espectacle "Vete a la mierda, mi amor" i he de reconèixer que no hi vaig sortir indemne.

"Vete a la mierda, mi amor" és una mostra més de com el "Planeta Parella" contamina els seus habitants amb la dependència emocional i la ferida sentimental.

Només que en aquest cas tenim en escena a dos grans actors. I amb això ja no ens cal seguir buscant més.

El que allí vaig viure va ser un recital interpretatiu extraordinari a compte de dos actors joves, en David Marín i en Marc Ribera. Tots dos van aconseguir convertir els espectadors també en protagonistes de la història d'una parella trencada que ara, prenent desmuntar el campament, quan l'un i l'altre recullen les seves pertinences del lloc on han conviscut, constata esfereïda que és presonera del seu desig, que no de la conveniència de continuar plegats.

Ambdós actors, esplèndids, van brodar dos personatges complementaris i terribles: ni rastre en el seu cara a cara i, sobretot, cos a cos d'histrionisme o afectació. Cadascú allibera el seu personatge al llarg d'una hora de tragicomèdia trepidantment versemblant. I es valen d'unes rèpliques fresques, peces d'un text proper i ben plantejat.

La proposta arriba a moments d'extrema bellesa escènica quan un i altre executen les seves baralles físiques entre caixes embalades, andròmines quotidianes absurdes i davant la indiferent impotència de la seva mascota, un peix que és preuat objecte del desig. Els actors, llavors, no trepitgen l'escenari, sinó que s'enlairen com si fossin dos ballarins que accepten amb resignació una coreografia comuna. I el moment en què tots dos expressen sense límits la seva passió, barreja de sofriment i plaer, em va commoure i despullar.

Quan arribava a casa no estava segur si podria aclucar l'ull. Però del que no tenia cap dubte és que després d'haver anat a la Nau no volia dormir.